

L'Aurora

Nina Tio

Premi de literatura eròtica
La Vall d'Albaida

1
L'AURORA

Aquella criatureta duia gravada l'empremta dels ancestres més remots. Una mata de cabells negres li tapava el front, i li conferia un aire simiesc que cridava l'atenció dels qui la miraven. Però la cosa més torbadora d'aquell nadó de pell rosada, quan es descobria, era l'existència d'un sexe enorme i boterut: una vulva molsuda, polposa i lluent que sobresortia del seu cosset arrugat com una flor insòlita al mig d'un paratge estrany.

La mare, una dona de quaranta-dos anys, l'havia tingut en un part breu, gairebé precipitat: just s'estirava al llit de l'hospital que la criatura emergia de les entranyes. Quan l'Aurora naixia, despuntava l'alba del 22 de juliol de 1962.

El seu germà era un noi de vuit anys, ros com un raig de sol. Va ser l'únic que va quedar captivat sense reserves per l'Aurora, i la primera persona a qui la nena va somriure. Ell sí que havia nascut amb totes les gràcies, que en créixer s'anaven accentuant. Seguint la voluntat de l'avi patern, li havien posat el nom d'Hèlios.

Els avis de l'Aurora i l'Hèlios havien fugit de Catalunya. El desenllaç de la guerra civil els havia obligat a expatriar-se, i amb l'ajut de militants anarquistes i d'organitzacions filantròpiques s'havien pogut establir a París.

Quan van arribar a la capital francesa, els futurs pares de l'Aurora i l'Hèlios tenien vint-i-un i dinou anys. Es van conèixer allà, al Casal Català, on coincidien amb altres joves per organitzar obres de teatre. Ell era pintor i escultor, tot i que per ajudar l'economia familiar treballava de comptable. Acabada la feina, es dedicava als muntatges de les escenografies teatrals. Ella havia après l'ofici de cosir, i sovint, a les hores lliures, s'encarregava de fer el vestuari dels actors i les actrius a partir de retalls i roba vella. Van viure un enamorament fulminant, que els seus pares observaven commoguts. La família paterna, anarquista, no veia amb bons ulls l'enllaç del seu únic fill amb la filla —única, també— d'uns republicans, i aquests s'alegraven que la filla es casés amb un noi català. Ho van fer en una cerimònia civil, a París. Aquí van viure uns mesos, però el cas és que enyoraven Catalunya i van decidir de tornar. Els pares respectius, en canvi, no ho van poder fer.

La parella es va establir en una vila de la costa coneguda per la mentalitat oberta de la seva gent i per haver estat seu d'artistes i escriptors. D'altra banda, tenia l'avantatge que amb tren no era gaire lluny de Barcelona. Es van instal·lar en una caseta amb un petit jardí, a prop

de l'estació. Al principi els va costar emmotllar-se a la nova vida, però el desig d'arrelar-se era més fort que no pas totes les contrarietats; eren joves i tenien la certesa i el convenciment que la terra que els havia vist néixer i créixer no els podia defraudar en la seva joventut.

Quan l'Hèlios va venir al món, tots dos, pare i mare, havien començat a treballar als tallers del Liceu de Barcelona: la dona era l'encarregada dels vestuaris, i l'home, de les escenografies. Més tard, quan va néixer l'Aurora, aquesta feina ja era ben consolidada, de manera que sovint els feia estar fora de casa.

Per a aquella família, però, París va ser sempre un lloc recurrent. Parlaven de França com d'una segona pàtria, i dels seus llavis sortien d'una forma natural expressions en francès. Aprofitaven qualsevol ocasió per viatjar a l'*hexagone* i almenys un cop a l'any –solia ser per les festes de Nadal– visitaven els avis parisencs. Per osmosi, l'Hèlios i l'Aurora es van emparar dels costums i la llengua francesa.

A mesura que passaven els dies, l'Aurora va anar perdent aquell plomissol de cabells negres –els nous, per sorpresa de tothom, eren de color de pastanaga– i se li feia ben visible el front. El seu cosset s'anava allargant, i començava a tenir un bon pes. La vulva, però, continuava boteruda. Era una criatura satisfeta i simpàtica que feia les delícies de tothom, sobretot del germà, que era qui més hi jugava. Quan l'Hèlios arribava a casa, l'Aurora el rebia llançant-se-li al coll, abraçant-lo i emplenant-lo

de petons. Ell reia, enjogassat, cofoi de repetir aquell ritual que els feia feliços. L'Aurora era la seva joguina, la seva nineta pèl-roja, el seu bombó.

A l'Hèlios, li agradava molt llegir. Dotat d'una imaginació exuberant, s'esbargia escrivint històries fantàstiques que explicava a la germana. Quan l'Aurora tenia quatre anys la disfressava amb teles i vestits, que demanava a la mare que cosís, per fer vius els herois de les seves novel·les. Ell també es disfressava i feia aprendre a la germana les rèpliques dels personatges. L'Hèlios encarnava el bandoler proscrit, l'alquimista benefactor, el maquis agosarat o el pirata aventurer, encara que el seu personatge favorit era l'explorador intrèpid que descobria tresors amagats. Al seu torn, l'Aurora representava la bella captiva, la bruixa maligna, l'heroïna arriscada i el grumet temerari, tot i que el personatge predilecte era el de la ballarina que enamorava l'explorador audaç.

La noieta anava creixent alegre i forta; s'anava fent bonica. Per a l'Hèlios, en canvi, la seva germana, amb aquells ulls grossos i expressius, la riulla encomanadissa i el cos perfumat, sempre havia estat preciosa.

El temps va anar passant i l'Hèlios, als setze anys, s'havia convertit en un jove que feia girar les dones. Era bell com un déu de bronze. Per xicot el desitjaven totes les noies de la vila. Els amics, entre engelosits –no es menjaven una rosca– i burletes, li preguntaven tot sovint si

és que tenia un diamant a la punta. L'Hèlios somreia i, com que era generós, hauria compartit les noies amb els companys, però les xiquetes només tenien ulls per a ell. L'afalagaven aquelles mirades ardents, i es deixava abraçar per les boques que li xiuxiuejaven desitjos humits. S'abandonava als braços que el reclamaven, besava llavis entenedrits d'anhel, ressegua mugrons caragolats per la passió i tastava les delícies d'uns sexes fruytosos que se li obrien sense resistències. L'Hèlios arrosava aquelles flors juvenils amb l'ambrosia inexhaurible del seu brollador. Tothom l'envejava. Ell, però, només aconseguia endolcir per poc temps un neguit imprecís que el perseguia.

El pas dels anys havien convertit l'Hèlios en un devorador de llibres. A la nit, passava moltes hores de son llegint autors francesos. Feia temps que els avis el proveïen de lectures com a regals de festes i aniversaris; sempre eren llibres ben editats, de lletra grossa i bon paper, amb dedicatòries estimulants que incitaven el noi a la lectura. Moltes vegades es trobava pensant en francès. En aparença no li faltava res, però ell se sentia insatisfet; una inquietud indefinida el traspalsava. Sovint estava com absent, i s'irritava si li trencaven les cabòries. De mica en mica, l'ànsia que l'agitava es va anar expressant: era París.

L'Aurora veia com el germà se li esmunyia dels dits. Notava amb tristesa com s'anava quedant òrfena del company de jocs i de complicitats, d'aquell que sense necessitat de paraules la comprenia com ningú no sabia fer.

La pèrdua definitiva del germà, l'Aurora la va patir quan tenia dotze anys, i l'Hèlios, vint. El noi va decidir anar-se'n a viure a París, amb els avis materns, per estudiar literatura. Llavors ja tenia molt clar que el francès era la seva segona llengua, i la cultura francesa, el seu univers de referència. I s'hi volia capbussar.

Als anys setanta, París irradiava joventut, llibertat, independència. L'Hèlios se sentia el noi més afortunat del món anant a viure a cals avis. És clar que s'adonava de la tristesa de l'Aurora, però no s'hi deixava atrapar. Volia que ella participés de l'engrescament per tots els seus projectes de futur. Li deia que als seus vint anys la vila se li havia fet petita, escarransida, que la sang li bullia, i que necessitava un lloc com París per poder alliberar les seves ànsies i desitjos. Li parlava amb la convicció del qui ha trobat la llum, un cop esvaïda la foscor del neguit.

L'Hèlios se'n va anar. Abans de partir havia promès a l'Aurora que ja s'encarregaria que a l'estiu ella també pogués viatjar a París –tota sola, com una noia gran. Li va donar paraula que passarien aquells dos mesos junts, i que mentrestant li escriuria sovint: ella sempre seria la nineta dels seus ulls. L'Hèlios va marxar amb la consciència tranquil·la: la promesa havia asserenat l'Aurora. A la vila, però, moltes noies van plorar el seu amor malaguanyat.

La partida de l'Hèlios va alterar l'ordre familiar, i els pares de l'Aurora van decidir posar la noia en un col·legi, interna. Tenien poc temps per dedicar-li; sovint havien de passar dies seguits a Barcelona i ella no tenia gaire motivació pels estudis. Van triar una escola de monges del nord de Catalunya, bastant lluny de casa seva. No eren religiosos, però aquest era el col·legi que un amic els havia recomanat. L'ensenyament era de qualitat, impartit tant per monges com per seglars; les noies estaven ben ateses, l'esport era valorat, i en acabar els estudis sortien ben preparades per anar a la universitat.

L'Aurora va protestar, va plorar, va suplicar, i finalment va escriure al germà i als avis, que li donaven la raó: no entenien com podien dur la seva néta –els seus fills!– a un col·legi religiós. Però res no va fer canviar la decisió dels pares; el que convenia a tots era que la noia anés a aquest col·legi.

I així va ser com l'Aurora, amb dotze anys acabats de fer, va perdre en poc temps tot el seu món: el germà, els pares, la llar, les amigues, el poble.

Els primers dies de l'internat, els va passar plorant –a vegades rabiosa, a vegades absent–, asseguda al final de la classe, sense escoltar els professors ni parlar amb les companyes. Sola al pati, desolada al llit.

Les classes de gimnàstica eren les úniques que la treien de les cabòries. Era una bona esportista: tenia fle-

xibilitat i rapidesa, i saltava sense pudor els calaixos més elevats del plint. Allà rebia l'aprovació de la professora i començava a congraciar-se amb les companyes. Fins un dia en què tocava fer exercicis ajagudes a terra.

La professora havia proposat fer un moviment difícil que requeria elasticitat i pràctica. Estirades a terra, mirant al sostre, havien d'enlairar les cames i passar-les per damunt del cap fins a tocar amb les puntes dels peus el terra. De l'exercici, se'n deia la posició invertida. L'Aurora no va tenir cap dificultat a fer-lo. Es va estar un temps en aquella posició, i en baixar les cames la fatalitat va intervenir. Enmig d'aquell silenci es va sentir una detonació nítida, sonora, gairebé musical: una ventositat fortuïta s'havia obert pas a l'exterior.

Allò, que a casa seva es vivia com una ocasió per riure i fer broma, per a les nenes de l'internat va ser considerat una grolleria:

–Porca! Ets una porca! –li va dir la nena del costat dret.

–Marrana, més que marrana! –va sentir una altra que deia; i la del costat esquerre reia que no podia parar.

L'Aurora es va quedar petrificada, i quan va reaccionar va arrencar a córrer i, plorant, es va tancar al vàter. Hi va acudir la professora, i més tard les monges; totes li deien que sortís. Res: ella responia que la deixessin estar i plorava la seva mala sort.

Després de molta estona, quan les llàgrimes havien deixat pas a pensaments tenyits de malenconia,

l'Aurora va sentir una veu agradable i decidida que la saludava:

–Hola, Aurora! Sóc la Diana Roig. Et volia dir una cosa, i no cal que surtis del vàter, si no en tens ganes.

L'Aurora no contestava; estava immòbil, expectant.

–Et vull dir que jo també em trobo tan sola com tu. Des del primer dia ja em vaig adonar que no hi estaves bé, aquí; se't veia trista i molt sola. Jo també m'hi sento, així. Però a més a més, a mi, aquest lloc em posa rabiosa! –va reblar–. Em sento com una fera tancada dins d'una gàbia!

La Diana va fer un gruny, expressant amb aquell soroll tota la seva irritació. L'Aurora no deia res, però notava que les paraules de la Diana eren un bàlsam per a la seva pena.

–No sóc gaire enraonadora –continuava la Diana–, però amb això de la classe de gimnàstica he pensat que havia d'agafar la iniciativa. Escolta, vols que et digui què en penso, del que t'ha passat?

I sense esperar resposta, va alliberar un sonor espetec.

–Jo sempre faig pets quan estic nerviosa! Ha, ha, ha!

Es va sentir soroll dins del vàter i la porta que s'obria a poc a poc. L'Aurora va sortir, mirant directament els ulls acollidors de la Diana, que l'esperava amb un somriure. L'Aurora va saber de seguida que hi podia confiar, que seria la seva amiga.

–Jo també en faig, de pets, quan estic nerviosa –va admetre l’Aurora–. Però a la classe de gimnàstica, ni estava nerviosa, ni era un pet!

La Diana, que l’escoltava atenta, va alçar les celles en senyal d’interrogació.

–No era un pet perquè no m’ha sortit del cul –va rematar, amb ganes de tancar el tema.

Però el gest de solidaritat de la Diana va tranquil·litzar l’Aurora, que es va sentir de sobte envaïda per una inexplicable placidesa.

Aquest va ser l’inici d’una amistat que es va refermar al cap de pocs dies, quan van descobrir que totes dues havien nascut el mateix dia del mateix any. No es cansaven de dir que el destí les havia ajuntades i que mai més ningú no les podria separar.

El primer any amb les monges es va acabar. L’amistat de l’Aurora i la Diana s’havia anat enfortint dia a dia –era una amistat excloent, no hi cabia cap més nena. S’havia tornat tan sòlida que en acabar el curs cap d’elles no va insistir més als seus pares per plegar del col·legi.

L’últim dia va ser dolorós. No sabien com dir-se adéu; s’abraçaven, reien, ploraven. Només una promesa les va calmar: durant el curs següent anirien a passar uns dies l’una a casa de l’altra.

Es van acomiadar desitjant-se un bon estiu i un feliç aniversari, fent el jurament que, quan bufessin

les espelmes, demanarien als déus el mateix desig: una amistat immortal.

I tal com l'Hèlios havia augurat abans d'anar a França, l'Aurora va viatjar amb tren cap a París, tota sola, per a passar-hi les vacances.